

har da forment, at det vilde være naturlige paa dette Sted i andet Kapitel at optage Bestemmelser om, hvilken Afgift der skal erlægges for selve Patentets Erhvervelse, og hvilken Afgift der skal gives ved Indlevering af Ansøgningen. — Til § 6 er der stillet et Endringsforslag, som er af ren redaktionel Natur; det gaar ud paa, at i 3dje Linie tilføjes efter „ingen“: „uden saadant Samtykke“. Det ligger i og for sig i Sagens Natur, det er maaske overflødigt, men nogle Medlemmer af Udvalget have ønsket det, og de andre Medlemmer have ikke haft noget at indvende derimod. Men til § 6 er der endnu foreslaaet en vigtigere Endring. I andet Stykke bestemmes i Lovforslaget, at patenterede Genstande, der ere Tilbehør til fremmede Stibe, Jærnbanevogne eller andre Befordringsmidler, som kun midlertidig opholde sig paa dansk Territorium, meget vel kunne benyttes her; dette forekommer imidlertid Udvalget ikke at være fyldestgørende, thi en saadan midlertidig Benyttelse som denne er i sig selv ganske ligefrem og selvfølgelig og har heller ikke nogen stor Betydning; derimod har det mere Betydning, at danske Undersaatter i Udlandet kunne købe større Genstande af jammensat Natur, Stibe, Jærnbanevogne, Sporvogne o. desl., som i sig indeholde en Indretning, der her i Landet er patenteret. Det vilde være unaturligt, om den danske Undersaat, der havde købt en saadan fuldt færdig Genstand i Udlandet, skulde være udsat for nogen Indskrænkning i Henseende til Benyttelsen heraf her i Landet. Det kunde jo tænkes, at man paa det Sted, hvor Genstanden var forfærdiget, ikke havde Patent paa Tilbehøret, at den altsaa ikke var indsat der imod andres Rettigheder. Det vilde da være unaturligt, om vedkommende ikke skulde have Ret til at bruge den her i Landet; thi at den her er patenteret, kan jo være vanskeligt for ham at vide. Derpaa gaar altsaa Endringsforslag under Nr. 12 ud.

Lovforslagets § 7 giver den naturlige Regel, at et Patent ikke skal kunne gøres gældende over for den, som, da Ansøgningen blev indleveret her i Landet, havde taget Opfindelsen i Brug. En saadan Tagen i Brug af en andens Opfindelse kan jo tænkes dels derved, at den, der har taget den i Brug, kender den fra Udlandet. Det kunde jo være, at der er taget Patent paa den der og ikke her, og at han da havde lært den at kende der. Men det kan ogsaa tænkes, at han aldeles spontant havde gjort den samme Opfindelse og taget den i Brug. Nu har Lovforslaget ganske naturligt ment at maatte give denne Mand en Beskyttelse. Han

har ikke selv søgt Patent her i Landet, og nu kommer en anden og søger Patent paa den Ting. Denne anden faar Patentet, men bør ikke kunne forhindre den Virksomhed, som er udøvet af en anden, forinden Patenthaveren indgav sin Ansøgning. Det er i og for sig naturligt; derom synes der ikke at kunne tvivles eller tvistes, og Udvalget har for saa vidt ogsaa fuldstændig kunnet tiltræde Regeringens Forslag, men man har ment, at det ikke var tilstrækkeligt. Der gives Tilfælde, hvor der maatte tilkomme Patenthaveren en Beskyttelse, ogsaa for den Tid, der ligger imellem Ansøgningens Indgivelse og Patentets Udstedelse. Det kan jo nemlig tænkes, at en Mand med Kundskab om, at en anden har indgivet Ansøgning, sætter sig i Bevægelse for at udføre den samme Genstand, og det kan jo ogsaa tænkes, at han slet ikke ved, at der er indgivet en saadan Ansøgning. I det sidste Tilfælde, altsaa, naar han ikke har vidst noget om, at han ved at tage Tingen i Brug krænkede en andens Ret, vil der ikke kunne være Tale, hverken om Erstatningsansvar eller Strafansvar, men kun om det ganske naturlige, at han maa opføre sig med Virksomheden, saa snart han kommer til Kundskab om, at den anden har indgivet Ansøgning og erhvervet Patent derpaa. Har han derimod handlet mala fide, altsaa har handlet med Bevidsthed om, at han krænker den andens Ret, f. Eks. tilføjet sig Udgang til at faa at vide, hvad Ansøgningen gik ud paa, forinden Patentet udstedtes og Bekendtgørelse fandt Sted, foreligger der et flagrant Retsbrud, og det maa virkelig rammes. I saa Tilfælde har Udvalget ment, der er god Grund til at give Patentet en vis tilbagevirkende Kraft, beskytte Patenthaveren ogsaa i den Tid, der ligger forud for Patentets Udstedelse, nemlig mellem dette Tidspunkt og Ansøgningens Indgivelse; dertil sigter Endringsforslaget Nr. 13. — Derefter har Udvalget under Nr. 14 foreslaaet, at Bestemmelsen i § 1, sidste Stykke, overføres til dette Sted som en selvstændig ny § 7. — I § 8 er det bestemt, at Regeringen skal kunne bestemme, at en patenteret Opfindelse uden Patenthaverens Samtykke skal kunne bruges af Staten, eller at Patentet skal bortfalde, saaledes at Opfindelsen bliver til almindelig Brug. Dette er jo i Virkeligheden en Ekspropriation. Der er Spørgsmaal om her at tage fra en Mand en Formueret, som han er i Besiddelse af. Det er derfor gjort gældende i Udvalget, at det er naturligt, at de almindelige Ekspropriationsregler her maatte komme til Anvendelse, at det altsaa ikke var Regeringen, der skulde